

Dan Alexe

În punctul lui rebbe G.

XXII arcane majore

• Lumea ca spolărie și infometare
• Cine este el? Ce spune? Ce face?
• Anab... anab... anab...
• Trăsări și deschidă ochii: humber în creier, gura
fundată cu pușcă pădat în urmă de minuscule
semnături cabalistice care m-au trăzărat în timpul
întregii. Aaaah-ha... o bărea căzută cu căldură goale.
Harmonie în coșul de gunoi după flăcările come, reu,
renecat ieri dimineață și dibui, mi-amăna flescul și
au în palme, ca suțenul răpăzitei bunică Manu
ela, care, după ablația unea de săn, purta un barbu-
ciu mastă, bine POLIROM
magistică și catorzina 2016 răstăin parteal cealaltă,

Cuprins

Bogdan Suciu - Vîntul din inimă și rezervă

Cărțile Minotaur - Vîntul din inimă și rezervă

» Lumea ca spoială și infometare	5
↔ Tartina Lol	16
↗ În punctul lui rebbe G.	28
↷ Ciudați prieteni are Mollusque	56
⤒ Agony ants (Vacanță la Roma)	67
⤑ Un suflet întru Domnul	79
⤑ Cum nu m-am bătut în Vama Veche	83
⤒ Krishna mă-tii	87
⤒ Botoșel, sau o inițiere în ascetism	98
⤑ La bruiteuse, sau Carla cu șaua în fantă	104
⤒ Mina în labirintul flasc	111
⤑ În față la Vădana	120
⤒ Cor antic în pisoarul din Buzău	127
⤑ Riga Fipto și Lapona Ienicer	134
⤒ După-amiaza unui faun	142
⤒ Aum sub ureche	149
⤒ „Magdalena, de ce minti?“	156
⤒ Un orgasm fără întoarcere	163
⤒ Fetița mea, în pat	171
⤒ Majadahonda	175
⤒ O proiecție alchimică în Avignon	191
⤒ Tinerețe voalată	220

¶ Lumea ca spoială și infometare

Aaah...

Tresar și deschid ochii: bumbac în creier, gura înfundată cu puf lepădat în urmă de minusculii demoni cabalistici care m-au traversat în timpul nopții. *Aaah-ha...* oroarea cutiei de cafea goală. Scormonesc în coșul de gunoi după filtrul conic, rece, aruncat ieri dimineață. Îl dibui, mi-atârnă fleșcăit și greu în palmă, ca sutienul răposatei bunici Mama Raia, care, după ablațiunea de sân, purta un harnășament masiv, bine chibzuit, cu o singură cupolă gigantică și cataramă încrustată în partea cealaltă,

„ca amazoanili“, glumea ea cu accent basarabean, deși, la ce șolduri avea, i-ar fi trebuit să călărească mamuți, iar nu delicați bidivii de stepă neînvățați să care mumii cu cancer. Zațul refiert e odios, are gustul ploii dușmănoase de-afară, la care mă holbez ascultând în transă După-amiaza unui faun pe un CD zgâriat...

La fel de căznit și pretențios aș scrie și eu dacă m-aș forța să țin un jurnal.

Întotdeauna i-am detestat pe afectații care pretind că țin spontan un jurnal. Totul e de fapt inventat acolo. Notele nu-s scrise la data pretinsă (de pildă, ieri a fost frumos în Bruxelles, 22° C, și n-a plouat deloc), iar acasă am stocat cafea cât să rezist cu săptămânile la asediul gealaților de la Belgaz, ca să nu mai zic că detest Debussy și toată melasa aia sonoră a simboliștilor băutori de absint – muzică pentru farmaciste cu ochelari, creaturi predispuse, cum se știe, la susurări oculte.

Apoi, dizgrațioasele arătări cu jurnal insistă că-l țin pentru folos strict intim, ba chiar te imploră, când mor sub ochii tăi în zvâcnete nedemne, să-l arzi. E recomandat s-o faci atunci pe loc, ca să te amuzi chicotind când deodată le dispare agonia și sar din feșe să-ți smulgă bricheta din mâină.

De câte ori a căutat vreuna să se mute la mine și am prins-o cu jurnal la controlul vamal, am repatriat-o prompt, fără recurs. La mine se vine pentru uitare și luxură hieratică, precum în ritualurile alchimice. Dacă

dorești jurnal, du-te înapoi la ăla de la ING, care te adora neimaginativ, dar sincer.

În ajun, mă eclipsasem fără să plătesc de la terasa bâlciului. *Grivèlerie* se numește delictul ăsta în franceză. Chelnerița fusese minunată, avea umor, îmi oferise primul pahar din partea casei și chiar flirtasem cu ea. Apoi, după ce am mâncat pe sistemul *buffet à volonté*, umflându-mă ca o iapă și privind cu un zâmbet absent și superior comediiile de bâlci, ba chiar comandând desert și bând o găleată de vin, m-am ridicat vulpește și m-am prelins în mulțimea din intersecție, cât lipsea frumoasa, plecată la bucătărie cu ceva comenzi.

Toate astea din cauza îngerului lui Israel și a unui belciug în nas. Cel mai greu e să lupți cu tine însuți. Așa e sensul cabalistic, alchimic și mistic al încleștării biblice a lui Iacob cu îngerul (de-aia-i și zice lui Iacob, în Cartea Facerii: *Israel* = „Cel care luptă cu *El*“, cu Dumnezeu).

Cu ce înger mă bătusem eu în ajun? Cu cel din mine, al sarcasmului reacționar, când, la aceeași terasă, am schimbat priviri cu o tatuată care desena ceva la masa de alături, aruncându-mi ochiade furtive – frumusețea ei senină pocită de un belciug în nas.

Am tot căutat să pricep de unde-mi venea iritarea, ridicându-mă și plecând în cele din urmă abrupt... ca deodată să-mi dau seama că nu-i suportam belciugul nazal.

Din cartilagiul perforat care desparte nările îi atârna un inel metalic. Flăcău de la țară, nu mă pot despărți de imaginea porcilor și scroafelor cu inel în rât. Toată

copilăria am ținut porci în curte, iar bunicul le înfigea în bot câte o brătară masivă, ca să-i împiedice să scormonească sub gardul vecinilor.

Pentru a empatiza cu îmbelciugata nerâmătoare ar fi trebuit să-mi înfrâng reacționarul înger țărănesc valah. Am avut revelația asta și m-am rușinat. Dacă eu sunt aşa, mi-am zis, ce să mai spunem atunci de cei care se lasă încălecați de îngeri discreționar malefici și toleranți din capriciu?

Am fugit înapoi ca s-o informez că de fapt și eu sunt aventuros și exuberant, că mă pricep să bag râme și broaște în gură, că pe când eram copil la Rămăieni îmi dezinfecțiam plăgile cu nămol și pânză de păianjen, dar dispăruse.

Din scrumieră am cules un șervețel mototolit pe care mi-am găsit, desenat de ea, profilul. Atunci m-am trântit la loc și, de necaz, am comandat de mâncat și de băut copios, făcându-mă apoi vinovat de *grivèlerie*.

XXX

M-am trezit cu remușcări. Trebuia să dispar din casă înainte de 8 dimineața, ora la care vin buluc gealații de la Belgaz cu hârtie de la tribunal să-mi taie căldura și lumina neplătite de trei ierni, doar că în țara asta unde contorul se află întotdeauna în interiorul imobilului, iar legislatorul garantează inviolabilitatea domiciliului, neferii de la Belgaz n-au altă opțiune decât să te asedieze când au ghicit că ești tupilat înăuntru. Un permanent război al nervilor; uneori momâile îți bat tare și prelung cu pumnul în ușa de la stradă, căutând să te rușineze în ochii și

urechile vecinilor și vocalizând gâlgâit c-au venit să-ți taie curentul, ca să-audă tot cartierul.

Odată mi-au văzut fremătând perdeaua, căci mă chiorâsem afară imprudent, și au așteptat toată ziua în mașina parcată în fața ușii de la stradă, mânând sandviuri aduse de acasă și bând bere la cutie de la băcănia turcului din colț, ca să constate cu ciudă neputincioasă că în cazul meu dăduseră de un specialist în gherilă administrativă și război de uzură.

În ziua aceea, cu inima grea de la *grivèleria* din ajun, am ieșit din casă la limită, exact când soseau ei, un pic mai devreme de ora 8. „Uite-i cum fac ore suplimentare“, i-am blestemat în gând, fluturându-le un salut grăbit cu mâna și alunecând după colț, zâmbet larg și burtă goală, căci strategia săracului e întotdeauna paguboasă. Cu cât mănânci mai mult și gratis în ajun, disperat să-nfuleci ca să poți traversa postul forțat ce știi că urmează, cu atât stomacul se dilată și va pretinde să-i dai la fel de mult sau și mai abitir a doua zi.

Mare pedeapsă adusă omului sofisticat și bun în zilele noastre este bufetul *à volonté!* Acolo, pentru un preț fix la sfârșit, dai de movile de minunății înmiresmate, dealuri de *tapas* din jambon afumat, limbi de ciocârlie în aspic (*lark tongues in aspic*) și iazuri de vin în multe culori, care plescăie viclean spre tine: „Ia-ncearcă-mă“...

...și deși ai mâncaț imprudent de mult și ieri, descoperi zigurate de fâșii de somon și caltaboși cu trufe și mișelii fără nume care țipă la tine: „Ia-mă! Mă dau tîie“.